

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főttér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schwarz Sándor könyvkereskedése, hová az előfizetési és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyiltér petit sora 30 kr.</p>
---	--	--

Szeények vagyunk!...

Szomorú nóta az, mely általános elszegényedéstünkről panaszkodik. A kereskedők arról panaszkodnak, hogy az üzlet pang s nem lehet boldogítani,

Az iparos azt mondja, hogy nem képes versenyezni a külföldi iparral, a honi ipart pedig nem pártolják; hiába egyesül ő e verseny ellen, megelégednék, ha úgy a hogy megélhetne. nem kívánna ő többet. S ez különösen a kisiparosra nézve áll.

Panaszkodik a gazda a nagy adó miatt; azt mondja, hogy nem képes immár annyit termelni, hogy családját is fentarthassa, befektetéseket is tehessen, adósságot is törleszsen s azonfelül előre nem látott eseményekre is takarítson s az adót fizesse, mely önsúlylyal nehezedik reája.

S panaszkodik a szőlősgazda, hogy megélhetését tönkremenéssel fenyegeti a filloxeravész, hogy ha ez tovább is így terjed, s más kenyérkereseti módja nem lesz, éhen kell vesznie, földönfutóvá kell lennie.

S ezek nyomán kórusban panaszkodik azután egy egész csoport más foglalkozásbeli ember, a ki fizetéséből él.

Panaszkodik, hogy minden drága, hogy fizetése a becsületes megélhetést neki és családjának nem biztosítja, hogy nemesak drága minden, de rossz is. hogy modern készítmények mind rövid tartamuak, hogy a megélhetés gondjai tönkreteszik,

Van-e valami igazság ezekben a panaszokban s valóban oly mérveket ölt-e az elszegényedés?

E kérdésre nem oly könnyű felelni, mint első pillanatra látszik. Ehhez gazdasági viszonyaink egybe-hasonlító tanulmánya szükséges. De hogyha egyrészt nagy pesszimizmusra vallana is, ha e panaszokat egész terjedelmükben igazaknak vallónak, bizony másrészt nagy optimizmus kell hozzá, ha valaki állapotainkat rózsás színben akarná feltüntetni. Mert ha elszegényedéstünk nem is öltött még oly nagy mérveket, mint sokan szeretnék elhítni, bizony vagyonságunkra sem lehetne magasztaló ódát zengeni.

Kereskedő, iparos, gazda s a többiek panaszában van valami igazság; mert állami életünk s fenmaradásnak biztostékai oly áldozatokat követelnek mai napság minden honpolgártól, a melyek az európai kons-

telláció következtében nem, hogy csökkenének, hanem bizonyosan gyarapodni is fognak. A béke fentartása — habár ez talán ideig-óráig is tart — legnagyobb erőmegfeszítésekre készíti a kormányokat, s a népeket; s a követelt pénz és véráldozat kétségtelenül oly magas fokot ért el, mely a népnek egész erejét követeli.

Ez a körülmény az egyesek megélhetését is nehezebbé teszi és súlyossá a létért való küzdelmet.

S ennek ellensúlyozására csak egy mód van: a legszélsőbb egyéni takarékoság. A polgárosodás előrehaladásával a luxus is nagy kiterjedést öltött, a különben egyszerű életmódu emberek igényei is nagyobbak lettek. Nehéz ma már különbséget tenni a között, a mi valóban szükséges és hasznos s a mi könnyen nélkülözhető, t. i. csak képzelt szükségét tesz.

A nemzet legnagyobb elismerésére és halájjára volna méltó az, a ki józan takarékoságot tudna a nemzet kebelében meghonosítani s a fényűzés ördögét képes volna száműzni mindenünne, a hol már befészkelte magát, alapját rakva le a családok boldogtalanságának.

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCSÁJA.

Gyónás.

Irta: Sággy Mihály.

Vége van az októberi ájtatosságnak, gyerekek. Nem járunk már ezután délutánonként az Istenházába. A kapesos imakönyvet, mely nagyanyátról maradt rám, s melyet majd, mint egyedüli vagyont, nektek fogok testálni, ha az idő elközelg; — nem kell már fölíváltva a templomba vinnetek.

Imriske miatt sem fog meggyülni veletek a baj, hogy igazságot tegyek: vajjon Pisti, vagy Janika hozza-e velünk, a miként a sor egyitekre, vagy másiktokra kerül. Itthon maradunk kicsiny, szellér lakásunkon mindnyájan. De azért, ha az élet minden napi gondja nem szólít ki közületek munkára, imádkozom veletek, hogy Isten, a ki titeket talán jobban szeret mint engem, szüntesse meg az árvasággal keserűvé tett kicsiny élteteket: adjon nektek egy mostoha édes anyát...

Láttátok, fiaim, a fekete ruhás nénikét a templomban, a ki ott ült előttünk az első padban, imára kulesolt kezekkel, nem tekintgetve ide s tova, csak a jó Istennel beszélgetett: az lesz — meglássátok — a ti mostoha édes anyátok.

Szende, ártatlan arculata, jóságos tekintete, nyájas modora édes anyátokra emlékeztet engem. Juthat eszetekbe, midőn

egyszer elkésve értünk a templomba, a mi helyünket elfoglalta más, s ha ez a jó néni ke nem könyörül rajtatok, állva hallgattátok volna végig az istenitiszteletet. Ő oda vette marához Janikát, téged pedig Imriske maga mellé ültetett. Csak Pista maradt állva velem.

Én, fiaim, megvallom őszintén, egyedüli, a néni ke kedvéért jártam a templomba.

Ne húzd redődbe sima homlokod fiaim, Pista. Tudom, hogy neked több eszed van mint két kis testvérednek s te már tudod, hogy bünt elvettél el, ha ez volt nálam a czél a templomba járásra.

Tudod, hogyne tudnád, hisz én tanítottalak reá, hogy a templomba azért járunk, hogy ottan a jó Istenhez ájtatosan imádkozzunk.

De én, mióta ezt a nénikét megláttam, csak ő hozzá tudok imádkozni. Ha ide haza megszólítottok, hogy tinta helyett ne a porzótartóba mártsam tollamat, ha Janika rosszaságáért Pistát verem meg, — akkor, fiaim, a fekete ruhás néni ke van az eszemben.

Ti, fiaim, csak úgy látásból ismeritek őt. Én kicsiny korától kezdve mindig gondoltam reája. Azonban az élet szétválasztá utainkat: ő is, én is pályát választottunk. Az ő nevelése a kezdettől kezdettől egészen más volt mint az enyém. Az élet vögös útján is gondoltak rá szülei, szegénységükhöz képest, magas nevelésben részesíték. Én pedig magam erejéből lettem azzá, a mi

vagyok. Nem jártam, mint ti rövid nadrágban és cipőben, hanem gatyában és meztelül.

Hogy szavaim össze ne vétsem, folytatom a gyónásom tovább. Jertek közelébb kicsiny árvaeskáim; Pisti te állj elébe, majd Janika és Imriske a térdekre ülnek, aztán figyeljetek rám.

Az a néni ke, fiaim, szeret titeket én tudom, habár nem is kérdeztem tőle. Sokszor úgy elnézett bennet ket a templomba, azt hitte nem látom, hogy titeket néz. Mikor pedig elfordította a szemét rólatok, azok könnyű voltak harmatosak. A jó lélek sirt. Síratta a ti árvaságtokat, az én szerencsétlenségem; a mi elhagyatottságunkat. Ilyenkor alig tartózhattam magam, hogy meg ne köszönjem neki a részvétet.

Mióta vége az októberi ájtatosságnak, egyszer találkoztam vele az utcán. Akaratlanul is kalapot emeltem neki. Ti is, ha meglátjátok köszöntsétek őt...

Most pedig már este van, elkészitem kicsiny ágyaeskáitokat. Előbb imádkozzatok a jó Istenhez, hogy jövőre az októberi ájtatosságra az a fekete ruhás néni ke vezessen el benneteket.

Meglássátok milyen jó mostoha édes anyja lesz az.

Hogy a nemzet megfelelhessen azon nagymértékű követelményeknek, melyekkel a haza az állam fentartása érdekében eléje járul, ahhoz szükséges, hogy minden család a maga körében emeljen oltárt a takarékoságnak s a fénytűzést, a felesleges kiadást, mely romboló hatással pusztítja a vagyonosodást s a vele járó szellemi, erkölcsi és anyagi boldogságot kerülje.

Hogy még azért mindig maradnak és lesznek olyanok, a kik a legszükségesebb költséget sem képesek fedezni, a kiknek körében a szegénység és a nyomorúság út tanyát, s a kik rászorulnak majd vagyonosabb és jobban szituált embertársaikra segélyezésére, — fájdalom — igaz. De az általános segély-akció is nagyobb erővel és képességgel működhetni a nyomor enyhítésén, hogy ha mindegyik csak addig fog nyújtózni, a meddig a takaró ér.

Azért takarékoság mindenek előtt, mert csak így szabadulhatunk meg anyagi bajainktól.

A t. közgyűlésből.

Nem hiába van Szvoboda úr „dobos“-a, Hegyi páternek svájci filléreként vett 1200 frankos phisharmoniumja, nem is ért senki úgy a zenei hangnemekhez mint a főjegyző tűzvérű komája. Ezen zenei talentum, leghálásabban érvényesül, a községi közgyűléseken. ahol is Ihaj — Csuhaj Jóska és társai, nem késnek méltó elismeréssel adózni, mindazon hangok felett, amelyek elhagyják a főtisztelendő porhüvelyét, s amelyek — legalább szerintük — az utolsó ítélet harsonájaként hangzanak a földi purgatorium kinjaira kárhóztatott jegyzők füleiben. Ezen nagy zenei hajlamok következtén tehát szent atyánk hiven a világhírű Palestrina nevű zeneköltő tradícióihoz minden közgyűlés előtt praeludiumot insceniroz, rendesen B. durból, ezúttal azonban vallásos kegytárgyról a toronyról lévén szó, A durból, mert tudvalevőleg ennek a hangnemnek sem keresztje sem bje nincs s így az áhitata, zenei lágyságot tekintve elmaradhatlan. — A praeludium zenésített szövegének az értelme az volt, hogy a torony örök minden óranegyedben nem kiáltják a „Dicsértesséket.“ Ihaj Csuhaj Jóska — ki az úr Jézus szent nevét B. durból szokta emlegetni — egy pogány felkiáltást nyomott el, s hozzájárult azon megütköző mormogáshoz mely abban nyilvánult, hogy t. i. a bíró 50 ívig terjedő vizsgálati jegyzőkönyvet vegyen föl, s az összes ügyiratokat 50 forintig terjedő jogi vélemény kíséretében terjesse a t. közgyűlés színe elé.

A praeludium elhangzása után, az ősi zene művelője — ki eddig csak mint fujtató szerepelt Hegyi Antal zeneszereit illetőleg — Anzelm a nagy jogesavarnok hallatta báj édes hangjait sűrűn fűszerezve „izé“ és „felfogásom szerint“ „azt gondolom“ stb. féle kifejezésekkel.

Első sorban a Hock féle tandij az 50,000 forintos áliamkölcson ügye

került tárgyalás alá. Akár lett volna az ügy felszerelve, akár nem, a jogesavarnok a közvetlen maszlagolás indokából felszóllalt volna, háttérül jellentkezvén azon elhatározás, hogy a felterjesztésért — a jogesavarnok díjjait megállapító közgyűlési határozat birtokon kívül lehet felebbezhető — 1880—1886. években divott egy, ségi összegek figyelembevételével legalább 50 forint számítható fel.

Várjuk a szemérmes számlát!!!

A műút átjáróira vonatkozó költségszámítást a jogesavarnok forcirozta, miután a költségszámítás műszaki véleményel kiegészítve beterjesztetett, mi sem természetesebb mint az, hogy a napirendről levétetik.

A csongrádi keresztény gőzmalom részvény társaság által furatni szándékolt ártézi kút ügyének tárgyalásából folyólag a jogesavarnok méltó megütközésének adott kifejezést, s arcizmai 75°-nyi szöveget képezve, komoly ábrázatát „Medusa“ fővé változtatták. A megütközés jogosult lehetett volna az esetben ha az mint nyilvánvaló jogsérelem felett hangoztatott, az Eszes Mátyás ipar telepén furatni szándékolt ártézi kút ügyénél is ismételtetett volna. Amde az a hagyományos „szabadlelkiismeret“ kiváltsága kizárja azt, hogy a legutóbb is szép családi ünnepeket élvező jogi csavarnok, az „egyenlő mértékkelmérés“ elvet alkalmazza.

A kifejezett megütközés hatása alatt mi sem természetesebb, hogy a jegyzőknek is kijutott, kik a város papírján, a város tintájával írják „köz“ ügyekben felebbezéseiket. Valjon a jogesavarnok Hegyi páter által 30 évi munkálkodás után „lángésznek felfedezett sógora, ily hosszú idő alatt gyártott szerződéseivel talán külön papírost használt, vagy használ e most is, ékes irodaszer — mentő úr?

Fekete József polgártársunknak az előirányzott 43 forint kártalanítási összeg fejében fizetünk 104 frtot a többi kártszenvedőknek pedig annyit, mint amennyi előirányozva van. Miért (Lásd békés olvasó! az 1893 január hó 14-én megtartott országgyűlési képviselő választás „szavazók névjegyzékének“ jobb oldalát, s annak is 174-ik folyószámát).

A község tulajdonát tevő bökényi földek hasznosbérbe adása felett létrejött vita folyamán ismét a jegyző kapott megszokott osztalékot. De hát miért is nem terjeszti be Holczer előzőleg a bérbeadási feltételeket, hiszen tudhatná, hogy a kilenczesi gát ügyiratai is előzőleg be lettek terjesztve a vállalkozóhoz, s a közgyűlés iratai között ma is nyoma vannak, hogy a „kilenczes“ még az 1850-es években mentesítve lett. Anzelm úrnak tehát ezúttal is igazsága van.

Ujszászi tégláit nem veszi át a közgyűlés, téglá burkolatú átereszeket nem csináltat, daczára, hogy a Gut Gergely földjénél készített fadóbogó 75 forintba, egy téglából készült áteresz pedig átlag 40 forintba kerül, Perlünk s vége, mert a jogesavarnok úrnak is élnie kell.

Bozó Mihály követel 100 forintot megérdemelt munkadíj fejében. Nem fizetünk, hogy meri a papot az esküdszék előtt perelni. Anzelm úr megvédi a várost ha perlik, rosszul ugyan, de drágán.

Liporszky Andor volt árvapénztárnoknak nem adják ki a tisztibiztosítéka törlesztéséhez a hatósági engedélyt, adjon kimutatást a haszonbéri szerződésekről. Mi a magunk részéről még azt szeretnénk ha azon árvatári, rendezési költségekről is adna kimutatást, amelyet a jogesavarnok nyugodt lelkiismerettel, a község pénztárából eltávolítani szives volt.

Egyébb fontos tárgy nem volt. A jogesavarnok 4 ízben lett juttatva peranyaghoz. A tárgysorozat a szent a „Szent nyomdá“-ban készült tele sajtó hibával s egy adófizető polgártársunk kereszt neve a Darida fuvaros lovával cseréltetett össze, a nagy „Apponyi“ névéről szigetet neveztek el, s kis hija, hogy Miska barátunk „rosznak nem lett elbérnáltva. Szent atyánk s Anzelm úr, miért nem interpelláltak a tárgysorozat „kitűnő“ (?) kiállításáért?

Hagyományos jegyzőkönyv hitelesítő kinevezése után, biránk reagyuított hölgy szivarkájára, s a közgyűlést előbb bezárta.

Hegyi Antal plébános urnak, Helyben.

Engedje meg tisztelendő plébános ur, hogy megvallva bátortalanságomat, a sok ördögi szeszély és düh rosz szellemei által állandóan környekezett szobájának ajtaját benyitni nem merészelem, jóllehet, mint a Jézusszive társaságnak egyik legbuzgóbb tagja ezeiótt már sok misepénzt vittem „szent“ asztalára; a sima váltók ovási költségeinek könnyebb fedezhetésére ezen a helyen intézek önhöz, az eltevedt lelkipásztorhoz, mint a róm. catholicus hitnek igaz hívője néhány jóakaró figyelmzettető szót. Hátha még visszatérne a jobb ura! . . .

Szerintem, a vallásnak legnagyobb átká, ha annak papja, az Istennek szolgája, papi hivatásáról megfelekedezik s a világi dolgokba merülve hiveinek rosz példát ad.

Egy papnak, egy catholicus plébánosnak, szerintem, vétek a népet ámitani és bűn oly ujságot szerkeszteni, a melynek célja: nem a nép igaz üdvének, és javának, nem a béke áldásának ápolása, — hanem alacsony, önző pártérdek, hitvány emberi hiuság, haszontalan és céltalan nagyragyásnak, ápolása mellett, magánosoknak, és köztisztviselőknek rágalmozása s a békétlenségnek istápolása . . .

Ön már ugylátszik egyáltalában nem fér a bőrében. Megtámad mindenkit, a ki önnel nincs egy táborban — a kiról csak nem gondolja, hogy a jövő országgyűlési képviselő-választásánál szavazatát önre nem fogja adni, mert mint hallom üres óráiban orsz. képviselői ábrándozások gyötrik — Azokat pedig kirkól azt tapasztalja, hogy önnel nemcsak nem hivi, de vétkeinek és hibáinak — a köz érdekében — kérlelhetetlen ostorozói, nemcsak bántalmazni, de rágalmozni sem restelli.

Igazán sokra vitte plébános ur, mert az országban párja nincs, a féktelenségben, helytelenkedésekben, melyeket papi hivatásának figyelmen kívül hagyásával napról napra elkövet.

Vádol és folyton rágalmoz ön másokat, pedig jól tudja, hogy mások cselekedeteinek bírálatára egy oly plébános egyáltalában nem érezheti magát feljogosítottnak, ki ellen hivi közel ötven terhesebbnél terheesebb vádpontból álló feljelentést tettek, mely ügyben a szentszék^{2871/894} értesítése szerint az eljárás folyamatban.

Vádol és rágalmaz ön folyton a helyett, hogy tisztázná magát azon súlyos vádak ellenében, melyekkel bizonyos sveiczi misepénczok jogtalan felhasználását illetőleg már annyiszor és oly terhelőleg vádatolt.

Mely vádnak én bármennyire hirdetik is azt, egyáltalában nem adtam és nem adok hitelt. Mert oly dolgot még önről sem tételezek fel. De meghazudtolni e nagy és súlyos vádat, mely iránt mi, a hívek sem lehetünk közönbösek módjában csak önnek állana.

De nézetem szerint az nemcsak módjában állana önnek, ha ártatlan, a mit hiú szeretek, de kötelességében is. — Ha ön maga irányában nem — legalább saját egyháza és hívei irányában.

Ön azonban plébános ur, ugylátszik a helyett, hogy a saját háza előtti szemetet gondosan össze szedné és elátná. — mások háza tájékát a sarja beszemetelni minduntalan. Pedig láthatja, hogy ez, a mások háza elé hordott szemét — mindig csak az ön szemébe hullik vissza.

Lássa plébános ur, mire való az, hogy ön ismételt figyelmeztetés daczára azt irkálja lapjában, hogy a főszolgabíró istállóbol készítette a hivatalvs helyiséget, — hogy Blázsik szolgabíró urat nem engedte be a szobába, hanem a folyosón dolgoztatta, — hogy a szolgabírói hivatalnál sok a hátralék és e hivatal terhei. Blázsik szolgabíró és Borbás Mihály irnok vállán vannak, — hogy a főszolgabíró kimosdatta Für Pál csanyi tanítót fegyelmi bajából.

Lássa plébános ur, ezek mind szemem szedett hazugságok. És ilyeneket irkálni, önnek a nagy hazafinak, az igaz embernek és jó plébánosnak mindig szégyen lesz, bármennyire is haragszik ön főszolgabíráinkra. És ha helytelenkedéseit a megkezdett uton tovább folytatja, ellehet reá készülve, hogy Vajdovics Julianna és még egy két szűz özvegyen kívül kevés ember marad meg tisztelőjének.

De erről és eddigi működésének, önre és népünkre hozott veszedelméről, majd a jövő levelemben írok.

Csongrád, 1894. okt. 24.

Egy, „Jézus Szive“
társasági híve.

UJDONSÁGOK

— **Közigazgatási bizottság.** Csongrádvármegye közigazgatási bizottsága a f. hó 30-án d. e. 9 órakor tartja e havi rendes ülését a vármegyeház kistermében. A fegyelmi válaszmány pedig ugyanaz nap délután 3 órakor ülésez.

Jegyzőválasztás Csanyon. A már egy ízben kitzúve volt, de akkor a községi közgyűlésnek a jegyzői fizetés leszállítása tárgyában hozott határozata következtében meg nem tartott választás most már csakugyan meg fog tartatni. Jóllehet nevezett községi közgyűlés határozat még nem nyert felsőbb elintézt, mindazonáltal a községi adminisztráció zavartalan menete érdekében a vármegyei alispán ur a választás megtartását rendelte fel, minek következtében a járási főszolgabíró ur a választást e hó 31 ére tűzte ki. a mikor is Csany község házánál fog a választás megejtetni. Csak aztán jól megválasszák a képviselők a község fejt, illetőleg eszt.

— **Mit mondott a főispán.** T. laptársunk a „Csongrádi Közlöny“ f. hó 14-én megjelent száma Vadnay Andor főispán uról azt állítja, miszerint az olyan nyilatkozatot tet volna, hogy kívánatos lenne, ha Hock János urat Csongrádon a jövő ciklusra ismét képviselőnek választanák. Ezen ohaját azzal indokolta volna a főispán ur, hogy még 3 nemzeti párti képviselőt választanak be a parlamentbe. a 3 közül egy mandátumot okvetlenül Hock János ur fog elnyerni, tehát sokkal jobb lesz, ha itt választják meg mint máshol, mert itt legalább nem fog elbuktatni kormánypárti képviselőt. Hát azt hisszük, hogy megfog bocsájtani t. laptársunk, ha ezen állítását kétségbe vonjuk. Határozottan állítván, hogy Vadnay Andor főispán ur ilyen nyilatkozatot nem tett, de nem is tehetett, bár mennyire jó barátja is Hock János urnak. Nem tehetette pedig a nyilatkozatot azért,

mert azt hisszük, hogy t. laptársunk is nagyon jól tudja, hogy Vadnay Andor főispán ur, a szabadelvű magyar kormány bizalmából neveztetett ki Csongrádvármegye főispánjává, tehát e vármegyében a szabadelvű magyar kormányt képviseli. Már pedig azt is tudja igen tisztelt laptársunk, hogy Hock János ez idő szerint a szabadelvűséggel merőben ellenkező álláspontot foglal el mint Csongrádváros országgyűlési képviselője a képviselőházban. Más részt meg Hock János ur a mult ciklusban a szabadelvű párt kebelébe tartozott és mint ilyen, a szabadelvű pártot éppen a válságosabb pillanatban hagyta cserbe. Az is köztudomású dolog, hogy a t. képviselő ur nem is éppen ön szántából lépett ki a szabadelvű párt klubból, hanem a szabadelvű párt által onnan egyszerűen ki akolbotatott. Ennélfogva, az a fajta képviselőnek a megválasztását egy szabadelvű főispánnak ohajítani nem lehet. De, hogy a főispán ur azt nem ohajította, sőt ebbeli ohajának kifejezést egyáltalában nem is adott, azt azért merjük állítani, mert éppen t. laptársunk a „Szentesi Lap“ már a főispáni székhelyre előtt, sőt mi több, a kinevezés előtt sok olyan dolgokat állítottak a főispán urról és olyanokat mondattott vele, melyekről a főispán ur mit sem tudott, miket a főispán ur sohasem mondott. A többek között azt is állította róla t. laptársunk, hogy első gondja lesz a főispán urnak minket elhalgattatni, és Sölya Gyulát elcsapni. A „Szentesi Lap“ meg egy ízben azt írta, hogy Sima Ferenc Vadnay Andor ural a legbensőbb baráti viszonyban van. Később pedig kisült, hogy állításai a léghől kapottak, mert velünk szemben a t. ellenzéknek egyáltalában semmiféle nyilatkozatot nem tett a főispán ur, Sima Ferenc pedig csak a kineveztetése után ismerkedett meg, midőn az nálla tisztelgett, de az előtt soha sem beszélt vele. Tehát az ilyen körülmények arra készítetnek bannünket, hogy többé t. laptársunk e fajta állításának hitelt ne adjunk és azoknak többé felülni nem fogunk, mint egy ízben már felültünk.

Forgó G. Imre kiérdemült II. bíránk és a birtokosság volt tőke gazdájának számadási ügye, mely számadás felhívási kereset alakjában a szegedi kir. törvényszéknél lett folyamatba téve, elintéztést nyert, amenyiben a törvényszék a birtokosságot kereshetőségi jog hiányában elutasította. Érdekes a dologban az, hogy alperes volt tőkegazdát a birtokossággal szemben Szvoboda Ferenc ügyvéd képviselte, s most midőn ítélethozatal előtt volt a birtokosság, a per további folyamatba tételének kérdésében addig míg az a birtokosság kebelében köztanácskozás tárgyát képezte, alperesi megbízott is befolyt. Nem első s reméljük, nem utolsó eset, mert hát a t. ügyvéd ur Fekete József kártalanítási ügyében is képviselte az ügyfelet mindaddig míg reája nem mutattunk, szerinte ugyan jogos álláspontjának tarthatatlanságára. A kérdéses számadási ügy a f. évi október hó 26-án tartott gazdasági bizottsági ülésben tárgyalatott, s a birtokossági bizottság a per beszüntetése mellett nyilatkozott, kiutalván perköltségek fejében 200 forintot, elhalgatván azonban a nyimbus biztosítása érdekében azt a jellemző körülményt, hogy önzetlen alperesi ügyvédi díj fejében 80 frt összeg illeti Szvoba Ferenc ügyvéd urat.

— **Pálinka.** Nem oknélkül nevezte el egyik regényében Zola Emil híres naturalis író a pálinkát „emberirtó“-nak, mert hogy valóban az, bebizonyult Deszkás János putrisi lakoson, ki foglalkozására nézve bocsorkészítő és tanyai házálló csizmafoltozó volt. János polgártárs azonban ha egypár krajczárt keresett, azt rögvest felpálinkázta. A f. hó 18-án Kaszanyiczky Dénes bor és pálinka mérésében annyira beszédett az emberirtó nedűből, hogy nehéz fejt nem birván haza czipelni, azt az utcán álomra hajtá. Másnap korán reggel midőn megtalálták, hiába költögettek, mert János polgártárs „kiváltotta a paszulyföldet“ vagyis más szóval azon kötyagos fővel elpályázott a másvilágra. Külömben János esetén sok ember okulhatna olyan, aki nem akarja elhinni, hogy a pálinka csakugyan „emberirtó“

Egyedül csalhatatlan, csak a római pápa. Közmondás ez, s tényl-g bevállik. — Nagy körültekintéssel bíró iskola székünk, a legutóbbi tanítónói választások alkalmából, azon csak helyeselhető álláspontra helyezkedett, hogy az állásra a legképzettekb egyént választja meg. Ezen különben új keletű „felfogás“ ezuttal a tanügy előnyére szolgálónak nem bizonyult, mert a jogos várakozás hatása alatt alkalmazott tanítónót, az I-ső elemi osztályból, állítólag a fegyelem fenntartás elemein nem kellő ismerete indokából a IV. osztály vezetésével kellett megbízni. Amenyibe ezen intézkedés a tanügy előnyére szolgál csak helyeselni tudjuk, s az utókor részére csupán annyit kívánunk, feljegyezni, hogy akkor midőn bizonyos „közügyért önzetlennül hevülő nagy szivek“-hez közel álló egyének megválasztása volt szóban, nem a diploma hanem részint családi részint egyéb ma már megmagyarázható körülmények vértettek figyelembe, s az ezuttal választás fő indoka is abban keresendő, hogy a családi kényszerítő „egyedüllet“ megszüntetése végett, a körültekintő családfőnek gondoskodni kellett.

— **Mint biztos helyről értesülünk,** a Hegyi Antal plébános ellen a váci szent széknél folyamatba tett ügyben első fokú s állítólag a plébánosra terhelő határozat lett hozva, Kiváncsiak vagyunk, hogy ezt a határozatot közzé teszi-e a plébános lapjában, mint ahogy a jeljelentést az aláírók elrettenésére közzétette?

SZINÉSZET.

Mint minden kisvárosban, úgy esik meg nálunk is; hogyha elhangzik az utolsó szüreti dal, s az utolsó verőfényes nap bucsut vesz az égen bágyadt mosolygással ígérve „viszontlátást“ egy jövő virágillatos, madárdalos kikeletkor, szörke felhők ülnek meg az eget, zimonkos, esős, sáros világ ut tanyát. Kávé ozsonnák, vacsora utáni „egy csésze théa“ tarokk és kaláber, hosszú őszi esték és barátságos naplopás, bizott valjuk meg, hogy uralkodó planétája a kis városi társadalmi életnek az — unalom lesz.

Igazi, művészi, lelket emelő élvezet-hez pedig esetleg úgy jutunk, hogy ha egy elsőrangú társulat tesz meg két elsőrangú tagja „művészi differenciák“ miatt művészi köruttra indul s belátogat hozzánk is.

Igy jutottunk mi is a kedves Dombai párhoz! Dombayné a vidék egyik legkitűnőbb drámai szendéje és társalgó színésznője, Dombai meg bonvivant, salon komikus.

Egy szép napon aztán szétosztják a plakátokat, ígérvén hazai és világirodalmi gyöngyöket, magán és párosjelenetek képében teljes műélvezetet ígérőket — ketten!

De hát kivénné rosz néven a közönségtől is azt, hogy kételkedő kedvében van; mert hát úgy áll biz az, hogy sokat kellett már csalódnia türelmesen sokat ígéro papirosok által.

Aztán ketten! és műélvezetes előadászt ígérni, mégis sok, gondolják a legtöbben.

Mert hát hozzá van szoktatva ahhoz, hogy zene, sugó, kar és szereplők tömkelege talán okvetetlen kell a műélvezethez.

Ha aztán akad egy-két merész pártolója a művészetnek mondván:

— Kérem, hisz a monológ és dialog az irodalom apró, velős, költészettel telt gyöngyei és azok jó előadása remek élvezet és igazi művészet; hát, hat . . . lehurrogatják!

Hát a „szó meczenások“ is, nincs más mód, bevárják a bemutató estét.

Ez a nevezetes este pedig az elmúlt Vasárnap volt.

Szigeti József akadémia székhelyi „Kolosorbul“ és Szerdahelyi Kálmán fordítása „Az elkényeztetett férj“ — két vigjáték — került színpadra.

És mi történt!?

Oh kérem semmi különös csak az, hogy a közönség a Dombay pár kitünő játékával elragadtatva tért haza, a „szó meczenásoknak“ torkán akadt a szó, mivelhogy „a kételkedők csapják ma már a művészpárnak a legnagyobb — reklámot!“

